

Immers nu de concurrentie in den handel van noodzakelijkste levensbenodigdheden is opgeheven door de regeringsmaatregelen, heffen de handelaren, onder goedkeuring der regeering, een schatting van den verbruiker die voor arm en rijk, even hoog is. Het percentage van zijn inkomen, dat de proletariërs als vastgestelde winstmarge, aan den handel moet afstaan, is dan ook schrikbarend hoog.

Dat met den eisch: distributie van de voorhanden levensmiddelen door middel van de klasse-organisaties van het proletariaat, hetzelfde wordt beoogd, is mogelijk. Toch achten wij het duidelijk positie nemen tegen den handel dringend noodzakelijk. Nog stippen wij, in dit verband, aan, de waardevolle opmerking van Hoenders, dat de arbeiders geen enkelen waarborg hebben, dat het rantsoen verhoogd zal worden, als er hier meer levensmiddelen komen.

De door Lansink Jr. medegedeelde cijfers, waarmede overal de te werk gestelden worden afgescheept, zouden, indien zij goed worden begrepen, de onafhankelijke vakbeweging nopen den strijd tegen de uitbuiting door den handel, onmiddellijk met kracht ter hand te nemen.

De behandeling van het vierde punt, het Militaire vraagstuk en de demobilisatie door Kolthek riep een geduchte oppositie op, die den inleider echter niet van zijn stuk bracht. Hoe het echter te verklaren, dat de resolutie en haar toelichting, door denzelfden persoon opgesteld, zoo veel van elkaar verschillen, dat het Bestuur der S. D. P. Koltheks toelichting onvoorwaardelijk moest verloochenen?

MOTIE DEN HAAG.

Het congres, op 20 October 1918 te Rotterdam bijeen,

van meening dat door de huidige distributiemaatregelen de bevoorrechte en overheerschende positie der bourgeoisie niet wordt aangetast en dat de meest scherpe controle geen grondige d. w. z. principieele verbetering in het stelsel van distributie brengt,

constateert dat de bourgeoisie haar klassebevoorrechte positie achter talrijke frasen over scherpe controle en controle op de controle tracht te verdoezelen om daardoor gemakkelijker door deze schijn van sociale gelijkberechtiging de massa systematisch te doen uithongeren.

Het congres verder van meening dat onder deze kapitalistische verhoudingen een verhooging van de produktie aan levensmiddelen voor het proletariaat nog geen enkele waarborg biedt dat zijn deel inderdaad vermeerderd wordt,

gezien het feit dat de heerschende imperialistische bourgeoisie met elke voorraad levensmiddelen ten opzichte van de in- en uitvoer hare klassebelangen dient door onderhandelingen met het buitenland waarop niet de minste controle door de arbeidersklasse kan worden uitgeoefend, is van oordeel dat geen grondige verbetering van organisatie en verdeling der levensmiddelen en doeltreffende verhooging der produktie mogelijk is dan door:

1°. een algeheele inventarisatie der levensmiddelen onder direkte controle en leiding der arbeidersorganisaties,
2°. de opheffing van elken handel in het openbaar en clandestien van levensmiddelen waardoor de klassebevoorrechte bourgeoisie het onmogelijk wordt gemaakt zich van levensmiddelen buiten de distributie te voorzien,

3°. alle produktie aan levensmiddelen direkt af te staan aan de arbeidersorganisaties en instelling van een distributie door de arbeidersorganisaties naar het beginsel van sociale gelijkberechtiging.

Het congres spreekt met het stellen van deze eischen als zijn meening uit dat het zich ervan bewust is, dat tegenover dit revolutionair streven der arbeidersklasse om te geraken tot vernietiging der klassebevoorrechtiging staat de internationale bevoorrechte en overheerschende klasse van imperialistische roovers, met uitzondering dus van de Russische republiek van arbeiders, soldaten en arme boeren.

Het congres besluit derhalve deze resolutie met een krachtigen oproep aan alle arbeiders om door de toepassing van en de propaganda voor de revolutionaire massastaking zijn volkomen solidariteit met deze Russische Sowjet Republiek uit te spreken.

De russische terreur.

Het geweld is de vroedmeester van iedere nieuwe maatschappelijke organisatie.
K. MARX.

I.

Wie rilt en heeft er niet bij het lezen van zooveel barbaarsche, Hunnenachtige wredeheden; van de Lenin-Trotsky-Zinowjew „bloedhonden“ (stijl Duys) regeringsdaden? Met cynische teugelloosheid viert de louter uit wraak en haat lust Bolsjewische Iwan I, II en III „Schreckensheerschaft“ hoogtij.

Uit iouter bloed-belustheid heeft Lenin als een herboren Peter I. (of misschien nog erger): Trotsky als een nieuw waanzinnige Paul I in Rusland een nieuw tijdperk van Dzhingis-Khan ingeluid.

Van zwart-zwart tot rose-rood, van de reptielen uit Wallstreet, als Haute finance uit Parijs en de wereldploertenters van Northcliffe tot de pretentieuze beunhazen van „Het Volk“ . . . ja zelfs de grootmeester van de mechanische langzaam-aan-dan-breekt-mijn-lintje-niet-taktiek, de Larense leiderparvenu bij uitnemendheid, de man van alles weetende, de in wezen aan Keizer Wilhelm-Ludendorff analoog heer Henri Polak heeft zijn voornamen banvloek over dat bloedregien uitgesproken.

Hij heeft zelfs een declaratie van de Oekraïnsche vakcentrale gepubliceerd. Onverdachte getuigenis; indien wij niet wisten dat deze vakcentrale van Oekraïnsche vakarbeiders nog kleiner was dan de meest lilliputterachtige achterhoeksche vakverenigingen; als wij bovendien niet wisten (wat deze heer, voor wien de bourgeoisie de grootste vriendin is, om den drommel goed weet) hoe dergelijke declaraties, moties enz. gemaakt worden. . . . wij zouden er een argument in hebben gezien tegen de Bolsjewiki's.

Nu niet, en bovendien niet, omdat wij weten wie ze publiceert en omdat ze van iemand als Polak komt, die van nature een der gemeenste haters van iedere revolutionaire woeling van het proletariaat is, omdat hij van nature en van leefwijze een doods-vijand is van een revolutionair waagstuk voor het proletariaat, omdat. . . . hij het te goed heeft om te wagen!

II

Ik zal eerstdaags over zeker te ontvangen benodigde gegevens beschikken, om een publieke afrekening te houden met het wetenschappelijk (?) literair schuim van de soc. dem. pers en hare trawanten.

Ik zal haar bewijzen, dat in gemeenschap met de Ententeroovers, zij bezig is de eerste proletarisch socialistische vesting te bespringen; uit hun overwegingen, dat een zegpraal van het Bolsjewisme aan de politieke slampampierij van 1e en 2e kamerleden een einde maakt; de Ententeroovers om hunne staatsschuldpapieren weer „echt“ te doen zijn.

Thans een vertaling van wat een zoo beproefde revolutionaire schrijfster als Klara Zetkin over de dictatuur van de Bolsjewiki's schrijft tegenover het Kautskiniaansch fatalisme:

De sterke vuist is het kenteeken van de Bolsjewieksche aktie. Dat is niet ideaal, maar onvermijdelijk, ja noodzakelijk. Zij botst tegen de democratische zeden, maar dient in werkelijkheid de ware belangen eener duurzame democratie. Zoo zij in Rusland socialistische werkelijkheid moet worden, dan kunnen de Bolsjewiki zich er niet aan onttrekken, in de strijd voor dit doel de meening en belangen van personen en groepjes op te offeren.

Zoo werkt de dialektiek van het leven, de geschiedenis. De democratie is van een tweeslachtige natuur, zij is middel en doel, maar ook doel van de geschiedkundige ontwikkeling zelve. Als doel van de historische ontwikkeling kan zij in botsing met zich zelf geraken, doordat zij als middel, reeds bij voorbaat en fatalistisch-dogmatisch wil zijn. Inbreuk en vermoord van de democratische grondbeginselen zijn klachten die men allerwege hoort over de regeering der Bolsjewiki's, sinds zij de macht hebben veroverd.

Inbreuk op de democratie, vanaf het uiteen-jagen der Konstituante tot de ontrentingen in de Sovjet-grondwet en de proclamatie van de massaterreur. Zeker, maar kan de revolutie in stand blijven om de blik alleen op de verwezenlijking van het socialisme gericht te houden, met onverkort en met puriteinsche levenszin vasthouden aan de reine grondbeginselen van de democratie. Dat is de beslissende vraag en daarop komt alles aan! De feiten en de omstandigheden waarin zich in Rusland dit proces voltrekt, ontkennen deze vraag pertinent.

Tot zoover een brok uit Zetkin's beschouwing, die „Der Kampf“ van 2 Nov. jl. geheel heeft gepubliceerd.

III.

Zonder te gewagen, van wat zoo een door en door politieke charlatan als Duys terug zou hebben, zou men zich toch willen afvragen:

Hoe zouden de officieelgezalfde Soc. Dem. zich aan democratie houden, indien hun morgen de regeermacht in handen viel, en alle contra-revolutionaire samen-zweers, benevens Anarchale vrijheidskool-verkoopters, mitsgaders een aantal Tribunisten bezig zouden zijn door allerlei listen en lagen die regeermacht aan te tasten en te ondermijnen?

Neen, zonder scherts. . . . wat zou Polak als Minister van Justitie doen? Zou hij niet een Tolstojaansche lijdelijk verzet tirade komen overtuigen?

Wat doet Wibaut—Vliegen tegen de A'damsche proletariërs?

Ik zou Polak eens als regeerder in een Soc. Dem. regeering willen zien. . . . ook zonder dat weten wij, dat iedere ezel op de bajonetten kan steunen; dat bij hem geen enkel democratisch principieel gewaarborgd zou zijn.

Begaan we een leugen met te zeggen van Henri Polak, die een superieure minachting voor minderheidsstromingen heeft, dat hij een der infaamste en sinistre onwaarheden uitspreekt als hij vóór de democratie tegen de Bolsjewiki's opkomt?

Voorloopig dit — hij en zijne kornuiten krijgen meer.

A. B. S.

ABONNEERT U OP DIT BLAD.

DE INTERNATIONALE

Orgaan voor Onafh. Soc. Arbeiders-Politiek

Administratie. Rembrandtstraat 434.
Redactie-Adres: Acaciastraat 103,
DEN HAAG.

1e Jaargang No. 12

:: 30 Nov. 1918 ::

Dit blad verschijnt eenmaal in de 14 dagen
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling
f 0.70 per halfjaar - Losse Nrs. 5 cent

Inhoud: De revolutie in Duitsland; Het Congres van de S. D. P.; Produktie en Politiek.

De revolutie in Duitsland.

(B.L.) De omwenteling in Duitsland is nog slechts een paar weken oud. Zij bevindt zich nog in ontwikkeling, in wording. Een afgesloten tijdperk is er nog niet. Overal is men volgens de berichten nog in den eersten roes van de wittebroodsweken der revolutie. In Berlijn, in Hamburg in Bremen, in Düsseldorf doen zich teekenen voor, waaruit blijkt, dat men in de kringen der bewuste socialistische zusterrepubliek Rusland en de tendenzen die zich in de jonge republiek van arbeiders en soldaten voordoen.

Het middelpunt van alle discussies en het zich daaraan vastknoopend optreden is de vraag van de constituantie of alle macht in handen van de raden van arbeiders en soldaten.

De Scheidemanns zijn voor de constituantie of grondwetgevende vergadering, evenals Kautsky c. s.

De uiterste linkerzijde der Spartacusgroep niet, en zeker een deel der onafhankelijken ook niet. Het aarzelen en talmen van het voorloopig bewind, van de coalitie van meerderheidspartij en onafhankelijken roept de contra-revolutie te voorschijn. De oude partijen smelten samen, of nieuwe worden gevormd, die zich allen groepeeren om de constituantie en desnellenbijeenroepingsechen.

Voor elk socialist moest o. i. de groepering van alle schakeeringen der bourgeoisie en middenstand om de constituantie voldoende zijn om te voelen waar hij staan moet. Alle macht aan de raden van arbeiders en soldaten!

**

Eigenaardig is de houding van het Ebert-Haase bewind tegenover de Russische Sowjet republiek. Rusland stuurt graag; de regeering weigert het. Rusland wensch in relatie te treden met de Duitse republiek. Het voorloopig bewind wil het niet.

Het voorloopig bewind staat onder den hevigen druk van de wapenstilstandvoorwaarden der Entente, die tevens de levensmiddelenvoorziening van Duitsland moet beredderen. De voedselraad der geallieerden heeft nog steeds — op het oogenblik dat wij dit schrijven — niemendal besloten. Deze raad moet eerst waarborgen hebben dat er ordelijke toestanden heerschen. Gaat de revolutie naar links, m. a. w. wordt zij bolsjewistisch dan zal de Entente niets leveren en kan Duitsland voor haar part verhoogen.

Gesteld tusschen de keuze van de Bolsjewistische zusterrepubliek Rusland en de geassocieerden, vertrouwt het Ebert-Haase bewind op de Entente en de Vereenigde

Staten, dus op de eenige reactionaire machten die nog in de wereld bestaan.

Zij ziet alleen het „Duitsche Volk“ dat zij wil redden. Ebert-Haase vatten de Duitse revolutie op als een plaatselijke, als een Duitse kwestie.

Het socialisme van Haase, Ebert c. s. staat dus buiten de wereldpolitiek. Een socialisme wat buiten de wereldpolitiek staat is thans onmogelijk, is reactionair.

De weigering om met de Sowjet-Republiek samen te gaan is de fout, het hoofdverraad van het voorloopig bewind te Berlijn.

Is het diplomatie — maar dat is het niet — dan zijn de Entente diplomaten gladder dan Haase en Kautsky en komen ze er toch niet tusschen uit.

De Duitse regeering van het oogenblik gesteld voor de keuze tusschen een coalitie met de Bolschewiki of een bukken voor de Entente, de reactie, kiest het laatste.

Zou men niet bukken dan zou dit oorlog kunnen beteekenen.

Maar zeker is dit niet, zelfs niet in het minst.

Maar Haase en Ebert rekenen buiten de waard. Gaat de revolutie naar links dan zal de Entente in de eerste plaats Duitsland uithongeren en toch Duitsland het ontwapende of voor een kwart gewapende Duitsland den oorlog aandoen, zie Rusland.

Deze kwestie is dus niet te ontwijken of reactie d. i. een Burgerlijke Republiek met staatsbedrijven en parlementaire vormen en afhankelijk van het Engelsch-Amerikaansch wereldkapitaal weggeborgen in een volkerenbond of doorzetting van de revolutie verbonden aan Rusland.

Maar zooals steeds de slechte leiders doen, zij verbergen iets voor de arbeiders. Waarheid en verraad zijn tegenstellingen, leugen en valsche taktiek één.

**

Het is vermakelijk om de houding van de Tribune waar te nemen, de luidjes die vóór de overwinning van Engeland en Amerika waren. Vooral in betrekking tot de Duitse revolutie.

Vergelijke men de redaktie van ruim een jaar geleden ten opzichte van het voorloopig bewind van Kerensky, en het bewind van Haase dan is de tegenstelling opvallend.

De redactie zeide in Juni 1917 (nam in de redaktionele kolommen op) onderhetbewind van Kerensky:

„Daarom dus wacht het Russische proletariaat niet met de door van R. gewenschte politiek van den dag dat het de bourgeoisie-regeering heeft omvergeworpen, maar voert het deze politiek van den eersten dag der revolutie af, als een wapen der revolutionaire ontwikkeling zelf.

En daarom wil het, tot tijd en wijle dat de volkerenstrijd voor den algemeenen Euro-

peeschen klassenstrijd plaats maakt, den imperialistische vrede met de geweldigste reactionaire macht in Europa het Centrale imperialisme niet.”

Een regeering als die van Kerensky verbonden met de Entente moest den oorlog voortzetten en de arbeiders moesten die regeering steunen, zoo was het standpunt der Tribune in de eerste phase der Russische Revolutie!

Voortzetting van den oorlog van Rusland als lid der Entente tegen Duitsland!

Geen vrede met de Hohenzollern! Maar thans wel vrede aan dezelfde Republiek van arbeiders en soldaten met Wilson en Lloyd George!

Thans nu Duitsland dreigt uit één te vallen in kleine Staatjes, en Clemenceau en de Fransche Ludendorffs dit aanwakkeren, thans in de Tribune geen woord over „de situatie van 1793“, over „den revolutionairen oorlog die Duitsland moet voeren.“ Voor Rusland onder Kerensky, mochten de arbeiders wel aarzelen, ook als „de bourgeoisie-regeering“ niet was „omvergeworpen“ om den oorlog, den imperialistische oorlog, voort te zetten!

Maar thans nu omgekeerd, een arbeidersbewind in Duitsland bestaat, wel zich niet bewust nog van zijn taak, met slechte leiders aan het hoofd, nu moet Duitsland zich onderwerpen aan het Engelsch-Amerikaansche kapitaal! De Tribune zwijgt over dezen wapenstilstandvoorwaarden! Ze steunt daardoor weer de Entente door niet tegen deze politiek der geassocieerden op te komen die eerst de Russische revolutie willen vermoorden om daarna de Duitse te verpletteren.

Het Congres van de S. D. P. (indrukken, beschouwing en verklaring).

I.

Koud, hol en gemier.

Koud door gebrek aan kameraadschap en fanatieken haat jegens niet-precies-op-de-letters af gelijk denkenden.

(Voorbeeld: de benepen en laag bij de grondse akte van beschuldiging door de Rotterdamers jegens Kretz);

Hol, door afwezigheid van iedere beschouwing van de algemeene politieke situatie, behalve wat verraad-litanien.

Gemier, tegen allen die zich niet met afgodische bewondering voor de buiten- en binnenlandsche politiek van de Lenin in duodecimo uitgave in zich dragen.

Oorspronkelijk had ik er alles opgezet om een bespreking van de Alg. Nederl. politieke situatie te verkrijgen en daarvoor „Ons Royement“ te laten uitschakelen; dit koste mij wel eenige ernstige moeite na de beneden ieder peil staande schreeuwbekeerij van „Lou“ (wat hém, tout comprendre c'est tout pardonner, niet is euvel te duiden door de kerei niet anders kan!), maar z'n Shylok contrakkie, waar wij schriftelijk zouden ver-

klaren dat als wij niet luisteren naar hém ons „een pond vleesch uit het hart zou worden gesneden“ . . . en dat, nu wij reeds zoo weinig vleesch en vet in onze boddy's krijgen.

Maar had ik Zaterdagavond de verklaring van Gorter gekregen . . . ik had mijn akte van beschuldiging door de officier van Justitie „Lou“ laten voorlezen en ik had mijn „verdedigingsrede“ gehouden die ik nu binnenkort toch zal publiceren, misschien wordt dat als nieuw stuk sabotage beschouwd.

II.

Dit congres onderscheidt zich van de S.D.A.P.'sche congressen hierin dat het wat positief werk en kritiek betreft, daar ver beneden staat.

Het instellen van commissies op voordracht van het P. B. en onder suggestie als 't u belieft te kiezen, is een sinecure van de tegenovergestelde kandidaten. Dat is narrenwerk, of schijnvertooning in de democratie. De tegenkandidaten zijn er slechts voor de schijn opgezet.

Bij de bespreking van De Tribune kon ik, tot mijn spijt niet zijn¹⁾. De opmerkingen, voorzoover uit de verslagen bleek bleven, behalve die van Postma, verre beneden de noodzakelijkste eisch van socialistische kritiek. Zoo was van Ravesteijn's antwoord wel verre beneden de waarheid, toen hij zeide dat zij het Entente kapitalisme wel hadden aangevallen.

Gorter's artikelen waren Ad-Rem! Hoewel de Haagsche notulen kunnen uitwijzen dat wij in '17 deze pro-entendistische manoeuvres van „De Tribune“ als volkomen onsocialistisch hebben gekwalificeerd. Wat men ook moge zeggen van Troelstra, maar zijn anti-imperialistische opvattingen waren niet pro-Duitsch, maar waren meer anti-imperialisme dan de zeer geprononceerde anti-Duitsche haat-taktiek van „De Tribune“.

Ware ik Zaterdagavond in bezit geweest van de verklaring van Gorter, ik zou zeker uitlegging hebben gevraagd van de meer dan brutale en dictatorale afmaaktaktiek van Wijnkoop. . . . als u niet je mond houdt, behandelen wij je precies zoo als wij Luteraan behandeld hebben²⁾.

Dat is (en wij gelooven in haar echtheid omdat ze van Gorter komt) een schoffen uitdrukking die de geest van dezen bespottelijken quasi-Lenin bezielt!

IK ben niet van plan dezen grillen van dien heer mede te maken. . . . Zooveel partij-fanatisme kan ik niet bijeenstellen in mijn binnenste.

Typeerend was het verzoek om de redevoering van Wijnkoop over „de revolutie-storm“ in 150.000 exemplaren uit te geven. Waarom en waarvoor?

Ik wil haar geen elementen van juistheid geheel ontzeggen, maar ze stond in geen geval op het peil van een, weergave in groot revolutionaire socialistische stijl, van de historische inhoud van dezen me parlementair-steekspel ingezette „revolutie“.

Dat deze revolutie „een storm in een glas water“ moest blijven was na Troelstra's redevoering, die, het moet gezegd met een groot opgezet proletarisch-élan werd ingezet, onmiddellijk in te zien.

Het tweeslachtige in Troelstra's taktiek bleek ook hier weer. Hij kent geen Entweder-oder! Hij heeft proletarisch sentiment (meer dan z'n cornuiten Vliegen-Polak-Oudengeest), maar de jarenlang in de moderne arbeiders beweging geprent mechanische-kadaver discipline, zonder socialistische inspiratie, zonder revolutionaire intuïtie kracht, waar, zonder leiders

¹⁾ Ik had aangenomen met Spanjer in Utrecht te spreken.

commando; de massale spontaniteit niet uit voorkomt, is ook de vrucht van zijn (Troelstra's) misdadige taktiek, die, met nog veel meer afstomping door lieden als Vliegen — Polak enz. is volmaakt.

Die lieden werken, gelijk de bourgeoisie met haar de goegemeente beliggende taktiek van de 22° minderheid, met cijfers: zóveel leden hebben wij, zóveel centen hebben wij . . . de leden zijn kuikens zonder kop, Soc. partijleden zonder socialistische ziel.

De S. D. P. of, zooals zij nu heet: C. P., is niet in staat de uit de S. D. A. P. willende te absorbeeren . . . Zij is te fanatiek, te a-plompachtig.

Wij willen voorloopig het er bij laten, maar ook bij de bespreking van de kamerfractie miste ik een kritiek tegenover de belachelijke motie Van Ravesteijn inzake het levensmiddelen-debat. Als dat Revolutionair parlementarisme moet worden genoemd, d. w. z. als dat haar criterium is dan is daarmede én aan het wezen Revolutionair Parlementarisme én aan haar tegenwoordige representanten door hen zelve een testimonium paupertatis, of te wel, een brevet van geestelijke onbekwaamheid uitgereikt!

III

„Het Volk“ concludeerde uit onze houding dat wij ons in deemoed aan „Lou“ onderworpen hebben.

Kom, kom, Volk-redactie gij kent ons beter; gij weet dat wij niet gewoon zijn het boete-kleed te dragen en ons aan de voeten van leidersgoden te knielen en een „Mea mea maxima culpa“ aan te heffen. Zulk een boetedoening zouden wij, wanneer wij oprecht wisten onrechtigd gehandeld te hebben, geen oneer vinden. Ook voor socialistengeldt het „Adeldom legt verplichtingen op“, maar. . . dan ook tegenover adel van geest, maar niet tegen lieden wier geheel optreden het ken-teeken draagt van geestloze arrogantie.

De „Opmerker“ van De Tribune die in verklaring van de icaltrante Haagsche afdeeling een schuld bekentenis zag en een poging tot vergiffenis, schijnt geen voldoende opmerkersgave te bezitten, want bezat hij deze wél, hij zou, eerstens, uit onze poging om de congres-dagorde veranderd te krijgen en zoodoende een algemeene bespreking uittelokken moeten hebben bemerkt dat wij niet van plan waren een peccavi aan te bieden.

Tweedens moet deze „opmerker“ zijn gave tot opmerken of tot luisteren beter verscherpen, want wij verklaarden direct dat „Wij wel een formeele maar geen principieele fout erkennen, en dat formeel onjuist daarom nog niet ook principieel verwerpelijk moet worden beschouwd.“

Derdens hebben wij, toen wij weg moesten verklaard dat wij in geen geval met onze aanvaarding van „loyaal“ (dat nog rekbaarder is als de meest rekbare elastiek) uitvoeren van congresbesluiten, ons homogeen verklaarden met de buiten- en binnenlandsche politiek van de Tribune-redactie en wij de volle vrijheid opeischten in de Tribune van deze afwijkende meening onverkocht te mogen getuigen.

Dezen verklaring schijnt de „opmerker“ ontgaan te zijn.

Hij moge zich blij maken met een deemoedloze deemoedigheid van schuld bekend hebbende, uit wat hier volgt zal hij weinig van deemoed bemerken.

Hier volge dan datgene wat ik, als afgevaardigde van die oproerige afdeeling, ware ik persé voor roeyment geweest, en ware de verklaring van Gorter Zaterdagavond inplaats Zondag gekomen, zeker zou hebben gezegd.

IV

Wij erkennen een formeele fout te hebben begaan door het congres-besluit in zake verkiezingen niet te hebben uitgevoerd. De erkenning van deze formeele sabotage kan niet zonder meer begrepen worden, daar ieder socialist moet begrijpen dat wij niet tot dit besluit zijn gekomen zonder dat daaraan veel grieven jegens de partijleiding en haar politiek aan vóóraf zijn gegaan en de oorzaak waren die deze krasse maatregel hebben veroorzaakt.

Als socialist, of, zoo als wij nu heeten „Communisten“, zijn wij niet tegen parlementaire werkzaamheid, alleen betwijfelen wij dat het parlementarisme in de burgerlijke parlementen eenige betekenis kan en zal hebben.

Het P. B. had er, trots haar uiterst getinden revolutionaire etiketten, blijkbaar haar heele politieke hoop, wensch en doel opgezet om kost-wat-kost in het burgerlijk parlement te komen.

Er is, hoe hard het oordeel ook moge zijn, geen opmerkelijk verband tusschen de Pro-geëllieerde en Anti-duitsche imperialistische politiek en haar verkiezingssucces.

Tegen deze on-socialistische anti-Duitsche politiek richten wij in aansluiting met Gorter-Luteraan onze kritiek.

Het werkelijk revolutionaire proletariaat richt haar pijlen tegen alle imperialistische politiek — de Tribunereditie heeft dat niet gedaan; zelfs nu niet, nu de geheele Europeesche en geheele wereldpolitiek voor het proletariaat anti-Entente is, heeft de Tribunereditie geen syllabe over deze toestand geschreven.

Ieder die deze on-socialistische politiek niet goedgekeurde werd behandeld als n kwajongen, als een partij ondermijner, als een „kankeraar“ . . . zijn dat geen oude bekende klanken van vóór Deventer?

Moeten wij dan zwijgen enkel en alleen omdat gij P. B. u meteen revolutionaire woorden cocarde tooft?

Hebben de oorlog met haar invloeden en gevolgen op de Soc. beweging en het denken van de individuen niets geleerd?

Hebben wij niet geleerd dat de cadaverdiscipline in de Soc. arb. een mechanisatie van denken en handelen heeft gebracht, die de leiders en haar kader als militaire aanvoerders heeft gemaakt en de leden als volgzaame kudde?

Was niet de eerste les in en tijdens de oorlog van hen die het „Nieuwe Socialisme“ verkondigden — Verbreekt de kluis-ters van uwe leiders?

Moeten de arbeiders van niet S.D.P.'-sche bonden enz. dat wel doen, en wil men ons als gewillige dienaren laten dienst doen voor uwe persoonlijke doeleinden?

Moeten wij u wel gehoorzamen louter en alleen omdat gij geëxalteerde revolutiephrasen uitbultert, maar alle voorwaarden voor vertrouwen in de partij met voeten treedt?

Snauw gij kritische inzenders niet af? Bekonkt gij niet onderling als P. B. en met vertrouwden raadslieden wie kandidaat voor de Kamer en Gemeenteraad zal zijn en stelt ze als voldongen feit (in naam der democratie!) aan een congres voor, waar meestal geen tijd is om geregelde bespreking te houden?

Gij, die de Geesten van verzet hebt opgeroepen vrees nu, als wijlen Goethe's tovenaarsleerling voor de zich tegen u verzettende geesten!

Meermalen vertoonden zich in uwe partij de analogen symptomen met de S. D. A. P. Is de opzettelijke weering van Wolda als Haagsch gemeenteraads-candidaat om des heeren De Visser prestige wille iets anders dan wat in alle andere soc. dem. partijen geschiedde?

Wur pfeiffen auf die prestige frage!

Dat is onze plicht en ook ons recht. Is het weigeren van van Ravesteijn om te spreken voor oproerige afd. niet precies hetzelfde als wat 'n Schaper, Troelstra, enz. hebben gedaan?

Waarin bestaat toch bij u het organisatorisch verschil met de S. D. A. P.?

In de Hamming-zaak? In het stellen van kandidaten door democratisch medezeggenschap? In de algemeene politiek? In het op eigenhoutje bekomen van een compromis met de S. P.? In het redactioneel beknotten van de vrijheid van kritiek?

Zijn dat allen niet dezelfde kenmerken van die euvelen waaraan gij uw bestaan hebt te danken? Wij hebben ons steeds afkeerig gehouden van onderling en achterbaksch geconspireer zooals gij in de beroemde ijsbreker-tijd!

Wij verwachten van een revolutionaire partij, dat zij niet slechts „pour la galerie“ revolutie-kreten de lucht in werpt, maar dat zij in eigen kring tegenover haar medeleden de plichten en rechten ten volle waarborgt.

Dat doet gij S. D. P. niet! Ik persoonlijk zeg het niet voor het eerst, maar meermalen heeft uwe leiding op mij den indruk gemaakt:

a) dat uwe kritiek tegen de S. D. A. P. niet wordt gedragen door eerlijk principieele en objectieve nieuwe inzichten, maar door verkropte woede en personen haat;

b) dat gij revolutionair spreekte bij gebrek aan groote partijmacht; dat uwe revolutionair-socialisme slechts een uiterlijkheid is uit zwakte;

c) dat het slechts aan de steeds verscherpende situatie in Europa te danken is dat uwe partij den revolutionairen schijn behield, maar dat in wezen de leiding de partij voert naar een andere S. D. A. P. — zelfs erger!

Indien de organisatie van het proletariaat niet anders tot de bevrijding kan worden geleid dan langs deze wegen van partij-mechanisme en kadaver-discipline — waarom moeten er dan meer Soc. partijen?

Is dat de eenige fatale weg? Dan kunnen de arbeiders wel in de S. D. A. P. treden en daar de org. versterken.

V

De partijleiding die, zooals Gorter terecht zeide, niet een duizendste van de Bolsjewistische opoffering voor het Internationalisme over had, poogt op alle mogelijke wijze een anti-Gorter hetze te wekken bij haar „duizend“ leden, d. w. z. duizend? Zijn daar de 250 à 300 gerepatrieerde Duitsche genooten bij? Naar verluid van „ja“. Dan is het getal van een groote 700 in bijna 10 jaren niet veel!

Een bedroevend cijfer voor een echt-proletarisch revolutionaire partij. En, er is geen mogelijkheid dat men ter geruststelling zou kunnen zeggen dat haar kwalitatieve betekenis in het politieke leven groter is dan haar kwantitatieve; integendeel, het laatste overtreft nog het eerste.

Zou dit onloochenbare feit een hoofdstukje kunnen zijn dat thuis hoort onder de rubriek „In zake partijleiding“? Voorwaar een bekende titel en klank voor de niet-groentjes in de Nederl. soc. arb. bew.

In zake partijleiding van de S. D. P. of te wel C. P. (al verander je duizendmaal van kleed, je wezen kan je niet veranderen) moet wel de propagandamakerij van 'n Lou . . . de man met de fladderend Haagsche volks (?) lok langs z'n kop.

Een socialistische partij moge wel, volgens fatalistische interpretatie van het Historisch materialisme met de persoonlijke gedragingen van het individu niets hebben uitstaan, volgens onze nieuw socialistische interpretatie kan de persoonlijke

mentaliteit, en zeker van een propagandist, niet zonder betekenis zijn voor de massa-propaganda, die zeer spoedig een geestes-vergelijking maakt tusschen woord, leering en daad.

Wij zijn geenzins (verre van dat!) puriteinsche zonderlingen; niets wenschelijks is ons vreemd, maar het door-de-beugel laten gaan van smokkelpraktijk en „Sluit de grenzen theorie“ is, zoowel theoretisch als practisch een absurde en dogmatische leugentheorie die de massa afstoot en niet aantrekt tot onze beginselen (het geval Nijhuis).

Zoo ook de opzettelijk plumpe propagandamakerij van 'n „Lou“ is het best te vergelijken met de voor 'n kwart eeuw gevoerde propaganda door van Ommeren-van der Stad (die het beter deden) en vóóral van Janus van Emmenes, waarmede Lou zooveel overeenkomst heeft, met dit verschil dat Janus gestrijker was.

Het behoort onder rubriek „In zake partijleiding“ dat deze propagandist „Pro memorie“ (In memoriam) zou beter zijn) vriendjesfondsen hielp oprichten en wij genoodzaakt moesten worden dergelijke door ons oncontroleerbare fondsen te steunen.

Dat een brute arbeidersjongen zich opwerkt is te prijzen, maar dan moet dit niet omslaan in pseudo-autokratische lefhebbij jegens medeleden. Zoo bruut en plomp hij, Lou, in het publiek speculeert op de laagste instincten van het hofjes lopen proletariaat, zoo treedt deze C. P. propagandist, ook in de interne partij-aangelegen op.

Ieder mensch heeft iets „la bête humain“ in zich, maar bij dezen moreel en intellectlozen leider is het „la bête“ het overheersende kenmerk. In h.h. vergaderingen zijn z'n knokaanvechtingen meerendeels de doorslag gevende argumentaties*).

Wij stellen aan een propagandist niet de voorwaarden van puriteinsche in het moreele en verlangen van hen geen universeel geleerde in het geestelijke leven, maar wat wij als eisch stellen is — dat zij niet afdalen in het geestelijke en moreel moeras van „das lumpen geschindel“ maar hen tracht uit dat moeras op hooger peil, op het peil van de socialistische mentaliteit te brengen.

VI.

Deze schijnbaar persoonlijke bespreking is met onze oppositie verknocht. De gedragingen van Lou in de Haagsche afdeeling zijn een beletsel voor een geregelde en kameraadschappelijke discussie zooals dezen van Emmenes-redivivus een sta-in-de-weg is voor de groei eener Soc. partij.

Wij zijn van de absoluten noodzakelijkheid eener organisatie overtuigd, maar hebben uit deze gekomplieerde ineenstorting die de oorlog en hare gevolgen in het denkleven van de aktiven socialist (niet de slapende meerderheid) heeft gehad, geleerd, dat er een ruimere, een meer elastische vrijheidswaarsborg moet zijn voor de uitleving van de persoonlijkheid en kleine eenheden van persoonlijkheden.

De soc. dem. partijen hebben vóóral die in de Duitsche soc. dem. militaire kadaver haar voorbeeld stelden, een mechanische geschapen, waar de leiders de bestuurders van de machine waren en zijn.

De S. D. A. P. heeft thans, al zal zij dat niet erkennen, in de November revolutie fanfare haar bedroevende praktische gevolgen kunnen zien.

*) Indien de lezers zouden willen veronderstellen dat ik persoonlijk haat jegens dien man heb, zij hen verzekert dat vóór ik in 1914 in Den Haag kwam, ik nimmer van dezen man heb gehoord; en van 1914 tot nu nooit persoonlijke relaties of anderszins met hem had. Slechts partij objectivatie bracht mij tot die mening.

De parlementaire operette revolutie moest mislukken; het was niet de schuld van Troelstra's spontaneïteits uiting („Individualisme“ zegt de bourgeoi-satisfait Polak) maar het misdadige gevolg van de leiders-mechanisatie van de socialistische beweging; in haar wezen is deze mislukking aan dezelfde oorzaken te wijten als de ineenstorting van de Duitsche Soc. dem. beweging in 1914 en de geheele officiële 2e Internationale.

In het wezen der zaak vertoont de C. P. dezelfde kentekenen; haar revolutionaire uiterlijkheid is alleen haar publieke bestaansvoorwaarde en wordt gedragen door de algemeene wereldsituatie.

Ondanks haar interne analogieën met de oude Soc. Dem. partijen, moet zij publiekelijk een revolutionair aspekt behouden en vertoonen.

Dat maakt voor het aanvoelen van onze kritiek door de arbeiders uiterst moeilijk.

Maar, ondanks dat is zij toch voor revolutionaire socialist de thans nog eenige organisatie is waarin wij behooren, en is het aan de slapheid, durfeloosheid en verwardheid van de arbeiders in de S. D. A. P. te wijten dat die partij zoo is; tevens aan de dogmatisch-eigengerechtigheid van de leiders die C. P., dat zij inplaats aantrekt, afstoot.

Wij houden ons overtuigd dat ware de leidende figuren (vóóral een De Visser en Wijnkoop) anders, nu méér dan ooit, uit de S. D. A. P. en zelfs uit andere kringen in de S. D. P. (C. P.) zouden zijn getreden.

Mevr. Holst betituleerde eens de dragers van het nieuwe socialisme als een „nieuwe selectie“ in de soc. bew.

Niemand zal kunnen beweren dat 'n De Visser, Knuttel en Wijnkoop de representanten van een nieuwe selectie zijn!

Dit blaadje maakt een omslachtige uiteenzetting van onze veldedigende kritiek „in zake partijleiding“ niet mogelijk, maar voor zoover wij in kort bestek onze grieven tegen de leiding van de S. D. P. kunnen weergeven en die dan ook als complex van grieven kunnen worden beschouwd die het z.g.n. sabotage besluit hebben veroorzaakt, als volgt worden geformuleerd:

1. Algemeene politiek: haar buitenland-sche politiek was gedekt door een, voor communisten, met het odium van Entendistische politiek die, nu meer dan ooit, anti-revolutionair moet worden beschouwd;

2. Binnenlandsche politiek: Trots haar revolutionaire termen heeft het P. B. van de tot C. P. gedaagde S. D. P., zich met haar binnenlandsche politiek gedekt door anti-Duitsche haat en veel-te-veel subjectieve personenhaat jegens de S. D. A. P., terwijl zij eigengerechtigd met de S. P. (een in wezen ergerlijker reformistisch geneigde organisatie dan de S. D. A. P.) een compromis heeft aangegaan;

3. Interne partijleiding: Kenmerkt zij zich tegenover een niet door dik en dun met haar meegaande leden precies op dezelfde wijze, zoowel in de Tribune openlijk als achterbaks in de h.h. vergaderingen, door van bovenaf decreterende en hetzende taktiek;

4. De leiding van de S. D. P. is geen wezenlijke maar schijn democratische; haar funktionarissen worden in congressen gekozen waar wel de schijn maar niet het wezenlijke correctief voor democratie is, a) door gebrek aan voorbereiding, b) door gebrek aan tijd.

Haar Tribune-journalistiek is geen haar beter dan de klassieke onderschriften taktiek van „Het Volk.“

Is er geen mogelijkheid op de basis van de nieuwe socialistische gedachten deze partij te reorganiseren?

Dan zal ten een of andere tijd een nieuwe organisatie moeten worden geboren die dat wel kan, en alle elementen van werkelijk objectief socialistisch willen, voelen en denken bijeen brengen.

A. B. SOEP.

Noot van de redactie. Wij zijn het niet in alle deelen eens met dit stuk en komen in een volgend nummer er op terug.

Productie en Politiek.

De oude en nieuwe taktiek.

W. A. H. De oude taktiek der sociaal-democraten in het tijdperk van voor den wereldoorlog baseerde zich op het beginsel dat de strijd der arbeidersklasse voor hervormingen zoodanig moest worden ondersteund dat daardoor het klassebewustzijn werd opgewekt.

Internationaal is dit ontwaard in een louter politiek-parlementaire strijd van de sociaal-democratische partijen. Slechts een keur van socialistische strijders heeft in alle landen het beginsel, dat aan dien strijd voor hervormingen ten grondslag lag en dat voor de revolutionaire socialistischen het doel was n.l. de bewustwording van de massa van haar macht om het socialisme te vestigen, vastgehouden.

Indien wij vroeger vochten voor het algemeen kiesrecht, dan spraken wij daarmee duidelijk uit een revolutionair stuk klassenstrijd te willen voeren tegen het kapitalisme en grepen daartoe als organisatiemiddel, als bindmiddel deze leuze aan om de anti-kapitalistische elementen te vereenigen in den strijd tegen het kapitaal en zijn voorrechte positie. Wij hebben als revolutionairen elke waarde van de hervorming ontkend, indien deze door de bourgeoisie wordt gegeven in ruil voor meerdere afhankelijkheid aan het kapitalistisch Staatsgezag. M. a. w. hebben we de invoering van het algemeen kiesrecht niet als een stap voorwaarts beschouwd toen dit werd geschonken als de belooning voor het toestaan der mobilisatiecredieten, de hooger opgevoerde willigheid van de arbeiders om zich aan de militaristische heerschappij te onderwerpen en dus in ruil voor rechten meer kanonnenvleesch voor de instandhouding en bevestiging van den kapitalistischen staat te leveren.

Het leidend beginsel dat de revolutionaire socialistischen in elken strijd om hervormingen naar voren brachten was steeds gericht op het begrip en bewustzijn in de massa naar zelfstandige strijd voor het eigen doel n.l. door omverwerping van het kapitalisme tot socialisme op te wekken en te organiseren. In elken strijd voor hervormingen trachtten wij daarom vroeger het gevoel van onrecht in de massa op te wekken en zoodanig in den strijd toe te spitsen, dat daardoor de worsteling van klasse tegen klasse, van proletariërs tegen bezitters tot uitdrukking kwam. Deze oude taktiek was juist. Zij kwam dus feitelijk hierop neer dat men niet volstaan kan met het woord revolutionair voor de toekomst, maar dat men inderdaad ook revolutionair moet zijn in den dagelijkschen strijd der arbeidersklasse, welke strijd zich direct aanknoopt bij de kapitalistische werkelijkheid. De leuze was daartoe middel, het socialisme doel.

Deze oude taktiek heeft de scheiding gebracht tusschen de reformisten en de revolutionairen. De reformisten beschouwen de strijd van hervorming als middel en doel, de revolutionairen gaan daarentegen van het standpunt uit dat een bereikte hervorming alleen iets betekent als zij bereikt wordt, zonder eenige concessie in econo-

misch, militair of politiek opzicht aan de bourgeoisie.

Deze oude taktiek om bij de leuze voor de hervorming direct bij de kapitalistische werkelijkheid aan te knopen verlamde de revolutionaire spontane geest onder de arbeiders. Toen de leiders der sociaal-demokratie de aanknooping bij de kapitalistische werkelijkheid zoo ver dreven, dat zij hare geheele organisatie inrichtte en toespiste op de parlementaire werkzaamheid der gesloten partijverbonden werd daardoor deze oude taktiek in hare toepassing geheel door den geest der kapitalistische werkelijkheid beheerscht.

In plaats dat nu de arbeidersklasse het kapitalisme ging beheerschen door haren strijd, beheerschte de kapitalistische geest de organisatie van deze strijdende arbeidersklasse. Verbeteringen zijn door het proletariaat niet bereikt dan in ruil voor kanonnen en gewillig kanonnenvleesch, voor bereidwilligheid „aan burgerlijke imperialistische idealen en hebben dus het proletariaat voortdurend verzwakt totdat aan den vooravond van Augustus 1914 het niet in staat bleek haar organisatie voor eigen klasseoelinden mobiel te maken.

Het vraagstuk van de leniging van den direkten nood en de noodzakelijke hervormingen is door den wereldoorlog in een geheel andere verhouding gekomen. De vraag is nu of inderdaad de tijd gekomen is dat het proletariaat werkelijk op de betere en juistere wijze de strijd voor hervormingen zal kunnen en moeten voeren. De oude taktiek heeft niet bij de massa de revolutionaire aktie in den dagelijkschen strijd voor verbeteringen kunnen tot stand brengen. Zal nu in deze nieuwe verhoudingen door dezen wereldoorlog deze oude taktiek wel beter en juist kunnen worden toegepast of zal een geheel nieuwe taktiek zich uit de kapitalistische werkelijkheid moeten ontwikkelen?

De arbeiders hebben het recht van ons te eischen dat een duidelijk antwoord op deze vraag gegeven wordt. Naar mijn meening is maar één antwoord mogelijk en wel in dezen zin, dat de geheele strijd der arbeidersklasse inderdaad door een nieuwe taktiek alleen naar de overwinning kan leiden. De oude taktiek baseerde zich geheel en al in haar praktijk van den dagelijkschen klassestrijd op het voorhanden zijn van de situaties der kapitalistische werkelijkheid, verschillend naar de verhouding der nationale bourgeoisie.

Dat was niet anders mogelijk om de eenvoudige reden, dat geen ander aanknooppunt dan deze kapitalistische werkelijkheid aanwezig was. Sinds de proletarische revolutie in Rusland de organisatie van de socialistische samenleving heeft gebracht is de perspectief der strijdende proletariërs gansch anders. De eenige kapitalistische werkelijkheid van de oude taktiek is niet meer het eenige bestaande. Er is thans een socialistische werkelijkheid in volkomen tegenstelling tot deze kapitalistische. De greep naar de macht van het proletariaat, het doel dus waarmee elken strijd voor sociale hervormingen door de revolutionairen aard ondersteund is door de voorhoede van het internationale proletariaat gedaan. De eenige strijd die de arbeiders thans rest is die van de internationale solidariteit met hunne russische kameraden en de duidelijke uitspraak dat het proletariaat alleen vertrouwt op de kracht van deze solidariteit om de noodige hervormingen voor hare klasse te bereiken.

Het spreekt vanzelf dat bij dieper nadenken deze nieuwe verhoudingen waarin het proletariaat van alle landen tegenover het russi-

sche proletariaat staat, het geheele vraagstuk der te voeren taktiek ligt opgesloten. De eenige betrouwbare kracht die ook werkelijk de revolutionering der massa kan tot stand brengen en die achter elken eisch van het proletariaat moet staan is die van de internationale solidariteit met de Russische Rode Republiek.

Vandaar dat het niet voldoende is om te zeggen dat men naast den strijd voor direkte verbeteringen ten opzichte van de distributie der levensmiddelen enz. ook de steun voor deze Russische Republiek wil. Niet naast het een dit andere, maar alleen door dit andere, de direkte propaganda en solidariteit met de Russische Republiek is het mogelijk de bevrijding van het proletariaat uit deze periode van ellende en hongersnood werkelijkheid te doen worden.

Zoo is het standpunt van de nieuwe taktiek in de arbeidersbeweging. In onze gedachten moet geen plaats meer zijn voor een strijd der arbeiders die aanknoopt bij deze kapitalistische werkelijkheid, voor ons geldt alleen de aansluiting bij de socialistische werkelijkheid als het eenige middel om de ellende der imperialistische verhoudingen werkelijk te vernietigen en achter den strijd der leiders voor elke proletarische klasseleus is slechts die macht voor ons van betekenis die ook inderdaad de volkomen solidariteit met de Russische Republiek voor alles wil stellen en niet ook wel genegen is deze revolutie bij gelegenheid te verdedigen.

De verdediging van de Russische revolutie moet in de taktiek van den strijd voor de direkte eischen van elke arbeidersklasse van elken nationalen strijd duidelijk en klaar naar voren komen. Elke andere strijd is een steun voor een van de beide imperialisme, elke andere taktiek is niet revolutionair omdat het de gelegenheid van het proletariaat om zijn strijd tegen de nationale bourgeoisie internationaal met de daad te maken, voorbij laat gaan en ondertusschen het nationalistisch bolwerk helpt versterken en zoodoende zich laat afkopen voor schijnbare direkte voordeelen, in wezen voor het imperialistisch nationale der bourgeoisie.

Onze taak is het dus overal in de arbeidersbeweging dezen strijd der arbeiders voor directe verbeteringen ten scherpste te bestrijden als deze niet gaat in volkomen aansluiting met de solidariteit der socialistische werkelijkheid in Rusland. Daarom hebben wij ons direkt tegen Kolthek en zijn trawanten gekeerd toen bij deze „Russische ziekte“ van ons met zijn hollandsche wellustigheid te lijf wilde gaan.

Een dergelijke taktiek betekent de eenheid van het internationale proletariaat ook in de binnenlandsche politiek voor alles stellen. Een dergelijke taktiek verheft de strijd der arbeidersklasse ver boven het nationale spelletje dat de heeren burgerlijke politici er van maken.

Onze taak is dus het steunen van elken dagelijksche praktischen strijd der arbeidersklasse zoodanig dat daardoor het solidariteitsgevoel met de Russische Republiek wordt opgewekt en de macht in de produktie en politiek als het eenige middel wordt aangegrepen om het lot der geheele proletarische massa te kunnen verlichten.

Het stellen van leuzen wordt daardoor overbodig. Het gaat om de macht.

ABONNEERT U OP DIT BLAD.

DE INTERNATIONALE

Orgaan voor Onafh. Soc. Arbeiders-Politiek

Administratie: Rembrandtstraat 434.
Redactie-Adres: Acaciastraat 103,
DEN HAAG.

1e Jaargang No. 13

:: 21 Dec. 1918 ::

Dit blad verschijnt eenmaal in de 14 dagen
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling
f 0.70 per halfjaar - Losse N°s. 5 cent

INHOUD: 1. Noodkreet. — 2. Congresindrukken. — 3. Collectief uittreden. — 4. Produktie en Politiek. — 5. Een verklaring van de redactie. — 6. Imperialistische tendenzen in het N.A.S. — 7. De Nieuwe Tijd. — 8. De ijverige Kolthek — 9. Verkiezing Redactie.

Noodkreet!

Ons te halfjaar is met dit 13e nummer compleet: en daarmee zitten we dik in de schuld. Zal onze krant regelmatig verschijnen, dan moeten de middelen gevonden worden om het tekort te dekken. En waar ons onafhankelijk blad voor arbeiderspolitiek er moet zijn, daartwifelen wij niet of ieder zal zich inspannen voor een bijdrage.

Zend deze, GROOT OF KLEIN aan Mej. A. v. Onsen, Rembrandtstraat 434, Den Haag; maar ZONDER UITSTEL. Wacht niet tot men u komt vragen, maar steunt NU.

Redactie.

Congresindrukken.

(B. L.) Wat te zeggen van het congres der S. D. P. te Leiden? Dat het een congres was, waarin door de slapheid van de afdeeling-afgevaardigden de macht der leiders, Wijnkoop en v. Ravesteijn, des te steviger is geworden. Het volkomen gebrek aan doorzettingvermogen en vasthoudendheid van een Coerman uit Bussem, toont dit duidelijk aan. Hij toch had een motie gesteld, waarin o. m. de kamerfractie der S. D. P. verplicht werd om te strijden tegen het Amerikaansche imperialisme! Door v. Schie, de brave Wijnkoopersknecht uit Leiden, door van Ravesteijn en door den domper v. Amstel werd toen aangedrongen op intrekking der motie. Want het zou een klap zijn in het aangezicht der fraktie!

Alzoo geschiedde. Coerman trok heel fatsoenlijk zijn motie in.

Dit was nu het groene hout, hoe moet nu het dorre zijn?

Als wij nog even herinneren aan het fonsch geluid van Postma uit den Haag, die het konsekwentst was in zijn conclusies over de redactie, dan is de heele rekening opgemaakt.

Nadat eerst Wijnkoop in Amsterdam met alle middelen verhinderd heeft dat de minderheid, ook op het congres zou zijn; den Haag gespleten was in twee groepen en één afgevaardigde, die juist tot den minderheid behoorde, was weggebleven op Zondag, dan is de opsomming compleet.

Maar toch niet geheel, want zelfs Soep ging op dien bewusten Zondag om 11 uur heen als afgevaardigde.

Deze moest naar Utrecht om een spreekbeurt te vervullen, wat hij beter aan een ander had kunnen overlaten! Zijn tegenwoordigheid in Leiden was meer noodig dan in Utrecht.

Zoo bleef dan niets over van de oppositie na den eersten avond van de Haagsche verklaring, niet zoo zeer door de verklaring als wel door afwezigheid van strijders. Want de onbeschaamdheid van de leiders en van nog tamelijk wat volgelingen die tot op het gebeente verleugend zijn, blijkt zelfs uit het officieel verslag dat in De Tribune stond. „De opmerking van Postma als zou Gorter geen volledige vrijheid van schrijven gehad hebben een infame leugen is.“

Alzoo sprak de Groot-Mogol van Ravesteijn.

Tegenover deze „eerlijke“ verklaring van dien leider, stellen wij de verklaring van Gorter.

„Vanaf Augustus 1914 had er geen principieel stuk tegen de Entente in de Tribune gestaan, en het mijne, het eerste, had de redactie weten tegen te houden van begin October 1917 tot 18 Februari 1918. Maar het zou nog mooier worden! De redactie antwoordde na langen tijd op mijn artikelen (tusschen haakjes het waren dezelfde als die ik in October zond, de veranderingen waren uiterst klein) en daaron schreef ik weer een antwoord in begin April. En dit artikel werd geplaatst in Juli, na de verkiezingen.

De redactie had mij gevraagd of ik dat goed vond; ik had geantwoord dat ik alle verantwoordelijkheid weigerde!

En de redactie was zoo laf om den datum onder mijn stuk weg te laten. Ik had dus van begin October 1917 tot half Juli 1918, dus 9 maanden er over gedaan, om twee principieele stukken tegen de Entente en de Vereenigde Staten geplaatst te krijgen. (Wij cursiveeren).

Zoo ziet de vrijheid van kritiek er uit in de S. D. P. die is opgericht om de onderdrukking der vrije meeningsuiting in de S. D. A. P.

De „infame leugens“ is geheel aan den kant van v. Ravesteijn.

Het bekende trio, wat in December 1909 is geroyeerd, onderdrukt op „infame“ wijze het vrije woord der oppositie.

Waarom? Omdat zij speciaal het Entente en het Amerikaansche kapitaal beter vindt dan het Duitsche en opkwaam voor de „hogere vormen“ van het kapitaal belichaamd in den volkerenbond van Wilson.

Zooals Troelstra de liberalen beter achtte dan de clericalen, dus opbouw voor de liberale bourgeoisie, zoo komen Wijnkoop c.s. nog op voor het machtigste deel van het wereldkapitaal het Engelsch-Amerikaansche.

Vandaar de infame leugen(s) van Ravesteijn en de gewiekste draaiërien en demagogie van Wijnkoop.

De sluipmoordenaars van het vrije woord in de S. D. P. zijn van Ravesteijn en Wijnkoop mitsgaders hun trawanten en hofbeambten waarmee zij zich overigens als een garde, ter bescherming van de leidersbelangen, omringen.

Wij willen nog een staal laten zien van de bestrijding door van Ravesteijn.

In genoemd verslag leest men:

„Wij betreuren de polemiek met Gorter zeer, maar deze spijt betreft alleen maar den persoon van Gorter. Wij vinden het diep tragisch dat iemand als Gorter, dien wij vroeger zoo lang en zoo goed in den strijd hebben gekend, zoo ver is gekomen.“

Hier hangt dus de Entente-beschermer van Ravesteijn den psychiater uit, zooda de geneesheer uit de Papendrechtse strafzaak het niet gemeener zou kunnen.

Dit voorgewend medelijden, waardoor Gorter zeer wordt vernederd en tot een soort ontorekenbare wordt verklaard, tot een idioot, tot een geesteskranke, overtreft alles wat zelfs een Troelstra oirbaar achtte om de oppositie te bestrijden.

De scherpste woorden zijn nog niet scherp genoeg om dit te brandmerken.

En zelfs intellectueelen van het merk-Knuttel zien en hooren niets!

De ineenstorting van de „revolutie“ in Holland gaf een matte tint, oefende een demprendend invloed op het congres.

De schijn alsof er iets in ons land gebeurd was, verhinderde den blik, den justen helderen kijk op de gebeurtenissen in de partij en de krant. De revolutionaire frase stond de onbevangenheid in den weg, ja juist daardoor stonden de leiders sterker.

Want zelfs afgevaardigden die niet geheel megingen met de leiding van krant en bestuur, waren zeer gematigd, heel bezadigd.

De contra revolutionaire praktijk van het afgeloopen tijdperk werd beneveld, weggedoeld door den schijn van de revolutie, door de frase. Dit was een faktor die mede in rekening moet worden gebracht ter verklaring van de dufheid en slapheid van het Leidsche congres.

De „revoluties“ in Holland leidden tot versterking van de leiders dictatuur zooda van Troelstra als van Wijnkoop.

De leiders kregen dus meer voet dan ooit om voort te gaan op den slechten weg. Hoe luidt ze ook weer, de conclusie van Gorter?

„Wijnkoop smooit met alle middelen, evenals Troelstra dat deed, de stem der minderheid. Alleen om zijn eigen politieke bedoelingen door te zetten.“

Dit is goedgevonden te Leiden. Wel niet formeel maar feitelijk, door de goedkeuring en hulde aan de redactie en partijbestuur.

De huichelachtige tegenstrijdigheid van revolutie en geen kritiek, een monsterachtige tegenstrijdigheid is dus bevestigd.

Geheel het tegendeel van de praktijk der Bolsjewiki. Zooda ook het samengaan, geheel vrijwillig, met Kolthek, het eigenlijke wezen van de politiek van Wijnkoop onthult!

Het opportunisme omhult met revolutionaire frasen in en buiten het parlement, de moord op de kritiek in de partij, ze hooren bijeen en vloeien voort uit de Wilsonpolitiek van Ravesteijn en Wijnkoop.

Daarom is ons orgaan meer noodig dan ooit.